

Lo og tyvende Møde.

Lørdagen den 9de November Kl. 1.

Sekretæren, Højmarf, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev underkrevet.

Formanden (Krabbe): Fra Finantsministeren er ved Skrivelse af Gaars Dato modtaget Underretning om, at Ministeren agter her i Thinget at fremsætte et Forslag til Lov om et midlertidigt Laan til St. Croix Kommune, samt om Forandring i Loven af 25de Februar 1876 om Bemyndigelse for Finantsministeren til at understøtte Anlægget af Fællessukkerforgeriet m. m. paa St. Croix.

Fra samme Minister er modtaget Exemplarer af de af den nævnte Minister i Landsathinget fremsatte Forslag til Love, nemlig om Nedlæggelsen af Ribe Amtsstue og den midlertidige Oppebørselsstue i Kolding og om Nedlæggelsen af Gbeltoft Amtsstue.

Den første Sag paa Dagsordenen var.

Folkethingetsmanden for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) indbringer:

Forslag til Lov om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved personligt Arbejde.

Bajer. I det jeg har den Ære her i Thinget at indbringe et Forslag til Lov om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved personligt Arbejde, tør det maasse være mig tilladt at minde om, at jeg den 28de Februar 1876 her i Thinget stillede en Forespørgsel om Udvidelse af Kvindes Formuesraadighed. Jeg tror at turde sige, at den deri fremsatte Rante mødtes med Velvillie fra alle Sider. Alligevel er der ikke senere her i Rigsdagen foretaget Noget i denne Sag.

Naar jeg nu bringer denne Sag paa Tale igjen, saa kan jeg jo vistnok vente adskillige Indvendinger fra forskjellige Sider. Jeg har ikke raadført mig med noget som helst Medlem inden Indbringelsen, for at faae at vide, hvilken Støtte Sagen kunde vente. Jeg haaber, at den ved sin egen Godhed skal kunne bære sig frem, men jeg kan jo vel tænke mig forskjellige Indvendinger, saaledes den, som var Grund til, at Sagen ikke strax blev fremmet i en nærmere Fremtid efter Forespørgselsens Stillelse, nemlig, at Sagen var for i Norge, og at man vilde afvente, hvad der maatte ske. Sagen var dengang, da Forespørgselen stilledes, fur i det norske Storting, men blev ikke ført videre, og, saavidt jeg veed, hviler den for Diebliffet. Derfor tror jeg, at der er Anledning til nu

at fremkomme med Sagen her, maaffe det da ogsaa kunde faae Indstyrelse andetsteds, saaledes at der ved gjensidig Hjælp kunne komme Noget ud deraf, da Forholdene med Hensyn til Ægtefællers Formueraadighed ere de samme her som i Norge. En anden Indvending, jeg kunde tænke mig fremsat mod Lovforslaget, er den, at det ikke er rigtigt at komme med en saadan tilsyneladende ubetydelige Lov paa en Tid, hvor vi have langt større Opgaver staaende paa Dagsordenen. Jeg maa tilstaa, at jeg for Diebliffet ikke ser, at der for Alvor tages fast paa den større Virksomhed, den større Kamp, som vi have at føre for at bringe vor Forfatning frem i den Aand, hvori den er givet; men saasnart jeg ser, at det igjen er Alvor i den Hensende, skal jeg visstelig ikke staa tilbage. Jeg nævner dette, for at det, at jeg kommer frem med dette Lovforslag, ikke skal udlægges, som om jeg havde opgivet de andre større Opgaver. Endvidere skal jeg tillade mig at bemærke, at der kunde siges: Hvorfor komme med denne Sag nu, da det er den sidste Session i Valgperioden, og vi snart skulle have nye Valg. Netop af denne Grund har jeg ikke turdet vente længere, da det er muligt, at jeg sidste Gang har Sæde i denne Sal. Jeg vilde senere bebrejde mig, om jeg ikke havde benyttet Leiligheden til at bringe en Sag frem, der i saa mange Aar har ligget mig varmt paa Hjerte. Ogsaa af den Grund kunde Hensynet til Valgene gjøre sig gjældende hos mig, at dette Punkt forekommer mig at være en Del af den større Sag, som bør være et Punkt paa ethvert demokratisk Valgprogram. Man kunde maaffe snarere gjøre den Indvending mod Lovforslaget, at det ikke gaar vidt nok, og at det skulde medtage Mere; man kunde sige: Hvorfor vil man ikke tillige give Kvinden Raadighed over, hvad hun arver? I den Hensende maa jeg tilstaa, at jeg, som ikke er Jurist, ikke har turdet tage Mere for. jeg indser godt, hvor vanskelig Sagen er. Jeg kan ikke overse de forskjellige formueretslige Forhold, som dette Punkt rører ved; men det skulde glæde mig, om Sagen paa sin Gang gennem Rigsdagen kunde blive større, om man ved Ændringsforslag vilde udvide den til noget mere.

Det er ikke Skik og Brug at private Lovforslag ledsages af Motiver, saaledes som de Lovforslag, der forelægges fra Regjeringens Side; men hvis det var Tilfældet, vilde jeg have kunnet hente et udmærket Materiale til Motiver i denne Sag i den Afhandling, som Professor Goos har skrevet om „Kvindens retlige Stilling i Danmark“ i Maanedsskriftet „Det nittende Aarhundrede“ i Slutningen af 1876, og det tør maaffe være mig tilladt at oplæse nogle ganske faa Linier af denne Afhandlings Slutning. Professor Goos gjør opmærksom paa: „I Danmark var der ved den sidste Folketælling 141,000 Kvinder, gifte i Aaar, der give Sandsynlighed